

Na cesti - po naključju?

VELIKO JE GOVORA O 'ZAVOŽENI' MLADINI, KI KONEC TEDNA ŽDI PO BEZNICAH, SE NA MRTVO OPIJA, KADI TRAVO, 'ŠPRICA' POUK TER NE NAZADNJE POSEGA PO TROJH DROGAH, PRISTANE NA ROBU DRUŽBE IN TAM GRIJE DO KONCA ŽIVLJENJA KOT 'NEBODIGATREBA'.

Toda noben otrok ne postane odvisnik po naključju. Pa tudi to ni res, da drogo uživajo zgolj otroci revnejšega sloja. Vedno se za odvisnikom skriva primarna družina z revnejšimi odnosi.

ZGODBA IZ CESTE

Nisem nikakršna strokovnjakinja, psihologinja ali vzgojiteljica. Sem preprosto ženska 30. let, ki nabira znanje zgolj iz lastnih izkušenj. Prihajam iz čustveno popolnoma otopele družine. Prioritete mojih staršev so bile delo, zunanji videz, naglica, podjetje, hiša, vikend in seveda denar! V otroštvu sem imela težke operacije srca in ožilja, zaradi česar sem bila izredno tih, plašen in miren otrok. Kljub temu sva bili obe s sestro deležni težkih udarcev očetove ogromne roke za vsako malenkost – najraje prav po glavi, zaradi česar se je meni pojavila huda motnja govora, in sicer jecljanje. V osnovni šoli so se sošolci norčevali, me oponašali in se zabavali na račun mojega davljenja med govorjenjem. Doma se niso zmenili za težave, ki sva jih imeli s sestro. Že tako se starša nista nikoli iskreno pogovarjala, kaj šele reševala družinske ali vsaj otroške stiske. Ko je oče zbolel za rakom, je mama iz usmiljenja privolila, da se iz

bloka v Ljubljani preselimo v primestno hišo. Kakšen stres je za najstnika selitev, ve samo tisti, ki je to sam doživel. Iz okolice Ljubljane sem se štiri leta vozila v eno izmed ljubljanskih gimnazij, kjer se zaradi milijon manjvrednostnih občutkov in seveda jecljanja nisem upala z nikomer družiti. Poleg tega pa sem se vsak dan nisem imela nobene družbe. Tako sem, skrajno osamljena in depresivna, iskala družbo na vse mogoče načine in kjerkoli. Po šoli sem se zadrževala v središču mesta na Prešernovem trgu do zadnjega primestnega avtobusa, saj zlepa nisem hotela iti »domov«, kjer sta vladala zgolj prepir in teženje. Kmalu so me, vso navdušeno, »pri Prešercu« končno sprejeli vsaj tamkajšnji »naseljenci«. Presrečna in ponosna, da me ima neka skupina ljudi končno za svojo, sem pristala sredi ljubljanske narkomanske scene.

VZOREC STARŠEV

Že med uživanjem drog in blodnjah po ulicah sem spraševala svoje »sotrpine« po njihovi preteklosti, izkušnjah in trpljenju. In vedno znova sem naletela na skoraj enak vzorec staršev, ki zaradi svoje čustvene otopelosti, egoizma

in materialne odvisnosti delajo nevede (ali v kakšnih primerih tudi popolnoma zavedno) škodo svojim otrokom in tako se začne tista tragedija »zavoženega« otroka. Do potrebe po ubijanju samega sebe ne prideš zaradi dolgočasia ali ker hočeš biti nekaj več. Le zelo trpeča, zatrta in zavržena duša lahko tako obupa nad življenjem in si ga uničuje.

UPANJE V PRIHODNOST

Danes si želim samo eno. Da bi imela možnost postati socialna delavka in bi lahko naravnost s ceste reševala otroke, ki so postali žrtve duševnih in fizičnih zlorab svojih staršev in te družbe. A tukaj so moje možnosti zopet omejene. Pravice do rednega študija nimam več, ker sem se zaradi statusa študenta prepisovala s fakultete na fakulteto, da sem lahko prek študentskega servisa zaslužila za sobo in hrano, da sem lahko živela stran od očeta in nasilja. Za izredni študij pa, jasno, nimam denarja niti danes. Vendar vseeno vem, da bom svoje življenje posvetila ozaveščanju in usmerjanju ljudi nazaj k pravim in pristnim NEMATERIALNIM vrednotam. ★

★ Kralji ulice: FLITR!